

σική καὶ ἡ μαυροβουινική σημαία. Τὴν ἐσπέραν ἐφωταγωγῆθη ἡ πόλις. Εἰς ἕκαστον τῶν παρθύρων δάδες καὶ φανοί, εἰς τὰς ὁδοὺς δὲ καὶ τὴν πεδιάδα μεγάλαι πυραὶ. Ἀλλὰ τὸ γραφικώτερον θέαμα παρῆεν αἰ μεταξὺ τῶν πτυχῶν καὶ ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν ὄρεων ἀνημμέναι πυραὶ.

Τὸ βάπτισμα ἐγένετο ἕνα μῆνα κατόπιν. Ὑπῆρξε δὲ ἀφορμὴ νέων ἀναριθμητῶν διασκευασεων. Ἀνάδοχος ἦτο ὁ μέγας δούξ Τσάρεβιτς, ὅστις ἔκτοτε ἐγένετο ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξανδρος Γ' καὶ ὁ ὁποῖος ἀντεπροσωπεύθη, κατὰ τὴν περίστασιν ἐκείνην, ὑπὸ ἀνωτέρου τινὸς ὑπαλλήλου, τοῦ κόμητος Τσερεμέτιεφ. Ὁ πλοῦσιος οὗτος ἀριστοκράτης μοὶ ἐφάνη πολὺ ἐκπλαγῆς ἀπὸ τὴν ἀπίστευτον πενιχρότητα τῆς πρωτευούσης τοῦ Μαυροβουνίου Ἡ ἀνάδοχος δι' ἀντιπροσώπου παρασταθεῖσα καὶ αὕτη ἦτο ἡ μεγάλη δούκισσα Μαρία τοῦ Ἐδιμβούργου.

Τὸ βάπτισμα τῶν ὀρθοδόξων διαφέρει τοῦ τῶν καθολικῶν κατὰ τοῦτο, ὅτι τὸ νεογνόν, ἀντὶ νὰ ραντισθῆ ἀπλῶς δι' ἀγιάσματος, βυθίζεται ὀλόκληρον ἐντὸς τοῦ ὕδατος. Κακόβουλοί τινες δὲ ἐκ τοῦ ἔθιμου τούτου λαμβάνοντες ἀφορμὴν, λέγουσιν ὅτι οἱ Μαυροβούνιοι, χάρις εἰς τὸ βάπτισμα, δὲν ἀποθνήσκουσιν χωρὶς νὰ λουσθῶσιν ἀπαξ ἐπὶ ζωῆς των.

Ἐν τοῖς Ἀνακτόροις κατέβαλον πᾶσαν προσπάθειαν, ἐπὶ τινὰς ἡμέρας, ὅπως ὁ κόμης Τσερεμέτιεφ λησμονήσῃ τὴν ἐν Πετρούπολει διαρροὴν καὶ ἀπέλθῃ τῆς ἡγεμονίας μετ' εὐαρέστων ἐντυπώσεων. Λαμπρὸν γεῦμα διὰ τριάκοντα πέντε δαιτυμόνας παρετέθη μετὰ τὴν τελετὴν τοῦ βαπτίσματος. Ἐπὶ τούτῳ πεφημισμένος μάγειρος εἶχε μετακληθῆ ἐκ Νεαπόλεως, τὰ ἐκλεκτότερα δὲ τῶν ὄψων ἐχομίσθησαν ἐκ Τεργέστης καὶ Βιέννης. Ὁ οἶνος τοῦ Πομπάρ καὶ ὁ καμπανίτης ἔρρευσαν τόσον δαψιλῶς, ὥστε μετὰ τὸ γεῦμα πολλοὶ τῶν ἀνωτάτων λειτουργῶν τοῦ Μαυροβουνίου ἀφορητῆ κατεκυλίσθησαν ὑπὸ τὴν τράπεζαν...

(Μετὰφρασις)

Δ. Γ. Κ.

Ο ΕΜΠΡΗΣΤΗΣ

(Μυθιστορία Ἡλ. Βερτέ.—Μετὰφρασις Α. Β.)

[Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον].

Ἐν τῷ δωματίῳ αὐτῷ, ὅπερ δὲν περιεῖχε κατὰ τὸ φαινόμενον ἄξιόν τι προσοχῆς, ἐπίστῃσεν τὴν προσοχὴν τοῦ ἐνωμοτάρχου καὶ τῶν παρισταμένων εἰς πολλὰς δέσμας κανναβοξύλων, ὧν τὰ ἄχυρα ἦσαν κατ' ἰδίον τινὰ τρόπον παρεσκευασμένα, ἔφερον δὲ προσκεκολλημένον εἰς τὸ ἄκρον μικρὸν τεμάχιον ὕσκακς.

Καὶ τοὶ ὅμως ὁ Νοέλ ἐθεώρει σπουδαιοτάτην τὴν λεπτομέρειαν ταύτην, οἱ ἄλλοι ἐθεώρουν ἀλλήλους ἐκπληκτοί.

— Καλὰ, ἠρώτησεν ὁ χωροφύλαξ, στρέφω τὸν μύστακά του, τί σημαίνουν αὐτὰ;

— Σημαίνουν, κύριε, ἀπήντησεν ὁ Νοέλ, ὅτι τὰ κανναβοξύλα τοιοῦτοτρόπως παρεσκευασμένα καίουν σιγά, χωρὶς μυρωδιᾶν οὔτε καπνόν, καὶ παρέχουν ἐπομένως μεγάλην εὐκολίαν εἰς μερικοὺς ἐνόχους διὰ ν' ἀνάψουν πυρκαϊάν. Προσθέτω δέ, καὶ τοῦτο τὸ γνωρίζετε βεβαίως, ὅτι κατὰ τὰς ἀνακρίσεις αἱ ὁποῖαι ἐγείναν περὶ διαφόρων πυρκαϊῶν τῶν περιχώρων, δις ἢ τρίς ἀνεκαλύφθησαν τοιαῦται δέσμαι κανναβοξύλων, αἱ ὁποῖαι δὲν εἶχον ἐντελῶς κατῆ...

Ὁ ἐνωμοτάρχης ἀνεπήδησεν, ὡσεὶ θέλων νὰ καταδύσῃ τὸ πάτωμα διὰ τῶν βαρέων αὐτοῦ ὑποδημάτων.

— Ἀλήθεια! ἐρώνησεν ἀλλὰ τότε, διάβολε! εὐρισκόμεθα μέσα εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ φρικτοῦ αὐτοῦ ἐμπρηστοῦ, ὁ ὁποῖος καταστρέφει τὸν τόπον;

— Τὸ πρᾶγμα μοῦ φαίνεται πιθανόν.

— Τότε πρέπει νὰ μάθωμεν ποῖος ἔρχεται ἐδῶ καὶ ἐτοιμάζει τὰς σατανικὰς αὐτὰς ὕλας;

— Ἐγὼ, εἶπεν ὁ Νοέλ, εἶδα σήμερον ἐδῶ δύο διαφορετικὰ πρόσωπα, τὸν σχινοβάτην καὶ τὴν Φακινέταν.

— Τότε λοιπὸν εἶνε εἰς τῶν δύο, ἴσως καὶ οἱ δύο.

— Νομίζω ὅτι συνεννοοῦνται εἰς τοῦτο καλλίτερα παρὰ εἰς ἄλλα πράγματα· εἶπειτα, καὶ ὁ σχινοβάτης φαίνεται ὅτι ἤλθε ἐδῶ μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ εὔρῃ τὴν τρελλήν.

— Τότε λοιπὸν αὕτη εἶνε ἔνοχος τῶν πυρκαϊῶν;

— Ἄς μὴ βιασθῶμεν νὰ κατηγορήσωμεν τὴν δυστυχῆ... Ἐν τοσοῦτῳ, ἀνάγκη νὰ σᾶς εἰπῶ ὅτι ἔρχεται συχνάκις ἐδῶ, καὶ ὅτι πολλαὶ δέσμαι τοιαῦται, αἱ ὁποῖαι ἦσαν ἐκεῖ, ἐπάνω εἰς αὐτὴν τὴν πλάκα, πρὸ ὀλίγων στιγμῶν, ἐλειψαν ἔκτοτε.

— Θὰ τὰς ἔκρυψεν εἰς τὸ φόρεμά της, εἶπεν ὁ χωροφύλαξ, καὶ ἴσως ἐτοιμάζει πάλιν τίποτε... ὁ διάβολος νὰ τὴν πάρῃ! θὰ τὴν κινήσω, καὶ θὰ τὴν συλλάβω πρὶν προφθάσῃ νὰ ἐκτελέσῃ τὰ βρωμερὰ σχέδιά της.

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἀπήντησεν ὁ Νοέλ, ἀλλὰ δὲν εἶνε βία, νομίζω, ἐνωμοτάρχᾳ ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἠμπορεῖ νὰ ἦνε ἀθῶα. Ἄν ἦνε ἔνοχος, ἠμπορεῖ νὰ ἔχῃ συνεργούς. Ποῖος ἤξευρε μάλιστα, μὴ χρησιμεύει ὡς ὄργανον κανενὸς κακούργου, χωρὶς νὰ ἔχῃ συνείδησιν τῶν πράξεων της. Ὅλα αὐτὰ πρέπει νὰ ἐξετασθοῦν ὠρμῶς, καὶ μόνον ἐμπειροὺς ἀνακριτῆς ἠμπορεῖ νὰ λάβῃ μέτρα ἀποτελεσματικά... Ἀφήσατε λοιπὸν

ν' ἀποφανθῆ περὶ τοῦ πρακτεῦ ὁ ἀνακριτής, ὁ ὁποῖος μένει ἀκόμη εἰς Βωβραί. Συνεννοοῦμ' ἐγὼ μαζὴ του, ἂν θέλετε. Ἡθέλῃσα μόνον νὰ μαρτυρήσετε καὶ σεῖς καὶ αὐτοὶ οἱ κύριοι περὶ τῆς ἀνακαλύψεώς μου.

— Ἐχετε δίκαιον, κύριε Νοέλ, εἶπεν ἐσκεμμένως ὁ ἐνωμοτάρχης· τὸ φρονιμώτερον εἶνε νὰ εἰδοποιήσωμεν τὸν δικαστὴν, καί, μὰ τὴν πίστιν μου, ἂν τὸ ἤυρατε, ἤμπορεῖτε νὰ καυχηθῆτε ὅτι μεγάλην ἐκδούλευσιν ἐκάματε εἰς τὸν δῆμον! Τὶ ὄχεντρα αὐτὴ ἡ Φακινέτα! Ἄλλὰ πηγαίνωμεν, κύριοι, ἐξηκολούθησεν ἀποτεινόμενος εἰς τοὺς παρισταμένους, καὶ βῆμα ταχὺ! Διάβολε! αὐτὴ εἶνε ὑπόθεσις πολὺ πλέον σημαντικὴ παρὰ δέκα μονομαχίαι, καὶ ἄς ἦνε οἱ μονομάχοι εὐγενέστεροι ἀπὸ τὸν Ἀδάμ!

Πρὶν ἢ ὅμως ἀναχωρήσῃ, ὁ χρηστός ἐνωμοτάρχης παρετήρησε λεπτομερείας τινάς, αἵτινες ἔμελλον νὰ σημειωθῶσι βραδύτερον ἐν τῇ ἐκθέσει του, καὶ ἐφ' ὧν ἐφέιλκυσε τὴν προσοχὴν τῶν παρισταμένων. Ἐφόρτωσεν ἐπίσης εἰς τὸν χωροφύλακά του πολλὰς δέσμας κανναβοξύλων, ἃς ἤθελε νὰ παρουσιάσῃ εἰς τὸν ἀνακριτὴν ὡς πειστήρια. Τέλος ἐξῆλθον πάντες καὶ ἀφοῦ ἔκλεισαν ὅσον τὸ δυνατόν καλλίτερον τὴν θύραν τῆς καλύβης, κατέλιπον τὰ ἐρείπια.

Τὰ περίξ ἦσαν ἤδη ἔρημα καὶ οἱ περιεργοὶ εἶχον γεῖνει ἄφαντοι. Γνωρίζομεν διὰ τίνας λόγους εἶχον ἀπομακρυνθῆ ἡ Φακινέτα καὶ τὸ τέκνον τῆς, ὁ Ἡρακλῆς καὶ ὁ μνησικακος Γριβέ. Ἡ δὲ Ἰωσηφίνα, ἡ τοῦ φύλακος κόρη, βλέπουσα τὸν Ἐκτορα διευθυνόμενον πρὸς τὸν πύργον μετὰ τῆς συνοδείας του, παρηκολούθησεν αὐτὸν μακρόθεν κατηφῆς.

Βαδίζοντες πρὸς τὴν Βωβραί, ὁ Νοέλ καὶ οἱ συνοδοὶ τοῦ ὠμίλου ἰδίως περὶ τῆς γενομένης πρὸ μικροῦ ἀνακαλύψεως. Ὁ ἰατρός Βουλλιέ, ἰδὼν ἐπὶ στιγμὴν ἄλλου προσέχοντα τὸν ἐνωμοτάρχη, ἔκλινεν εἰς τὸ οὖς τοῦ Νοέλ καὶ τῷ εἶπε:

— Ἡξεύρεις, διατί αὐτὸς ὁ μανιώδης ὁ Ἐκτωρ ἐφάνη πρὸ μικροῦ τόσον εὐκολος; Ἡ μονομαχία ἀνεβλήθη δι' αὔριον τὸ πρῶν εἰς τὰς ὀκτώ. Συνέντευξις εἰς τὸν Πράσινον Σταυρόν, ἐδῶ πλησίον. Ὅπλα καὶ τὰ λοιπὰ μένουσιν τὰ ἴδια, καὶ εἰν' ἐλπίς ὅτι τὴν φορὰν αὐτὴν δὲν θὰ μᾶς παραξῆ κανεῖς.

— Ἀρκεῖ, ἰατρέ μου· δὲν θὰ λείψω, ἀπῆντησεν ὁ Νοέλ.

Μετὰ δύο ὥρας ὀλόκληρος ἡ χωροφυλακὴ τῆς Βωβραί ἦτο εἰς κίνησιν, ὅπως συλλάβῃ τὴν Φακινέταν, καθ' ἧς εἶχεν ἐκδοθῆ ἔνταλμα συλλήψεως. Ἄλλ' εἰς μάτην ἤρευνήθησαν ὅλα τὰ περιχώρα, μάτην μετέβησαν οἱ χωροφύλακες εἰς τοῦ Βρικάρ, ὅπου ἡ παράφρων ἦτο τρόφιμος, καὶ εἰς τὸν πύργον τοῦ Βλινύ, ὅπου ἀπὸ τῆς

προτεραίας εἶχε κατοικήσει. Οὐδαμοῦ εὐρέθησαν ἴχνη τῆς ἢ τοῦ παιδίου ἴχνη. Ἠκούσθη δὲ τούναντιον ἐν τῇ πόλει, ὅτι οὐχὶ μακρὰν τοῦ πύργου εἶχεν εὐρεθῆ τὸ πτώμα ἀνδρὸς πρὸ μικροῦ δολοφονηθέντος.

ΚΔ'.

Ἀγρυπρία

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν περὶ λύχνων ἀφᾶς ὁ Κ. Λοβεδύ καὶ ὁ υἱὸς του Ἐκτωρ ἐπέβαινον τὸ γεῦμα των ἐν τῷ πύργῳ. Τὸ γεῦμα τοῦτο δὲν ἐγένετο ἐν τῷ πολυτελεῖ ἐστιατορίῳ, ὅπου ἔβριθον ἄλλοτε οἱ παράσιτοι, ἀλλ' ἐν τῷ δωματίῳ αὐτῷ τοῦ τραπέζιτου, ἐπὶ τραπέζης προχειρῶς στρωθείσης. Καὶ τὰ φαγητὰ δὲν ἦσαν πλέον ἐκλεκτὰ καὶ ἄφθονα, ὡς ἄλλοτε, ἀλλ' ἀπετελοῦντο ἐκ κρύων κρεάτων, λειψάνων ἄλλης τραπέζης. Ἄλλ' ἀντὶ τούτου φιάλαι πολλαί, σεβάσμιαι τὴν ὄψιν, παρετάσσοντο πρὸ τῶν συνδαιτυμόνων, καὶ ἄλλαι κατέκειντο ἐντὸς κανίστρου πλησίον αὐτῶν. Δύο κηρία ἐφώτιζον ἀνεπαρκῶς τὸ γεῦμα ἐκεῖνο, τὸ προφανῶς αὐτοσχέδιον, καθ' ὃ ἠφθόνουν μὲν τὰ περιττά, ὡς κατὰ τὸ συμπόσιόν τινων ἀσώτων, ἔλειπον δὲ τ' ἀναγκαϊότατα.

Πράγματι δέ, ἐνεκα τῆς προσφάτου καταστροφῆς, οἱ ὑπηρετῆς εἶχον ἤδη ἀναχωρήσει, καὶ δὲν ἔμενεν ἄλλος τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐν τῷ πύργῳ, πλην τοῦ τραπέζιτου καὶ τοῦ υἱοῦ του, ἡ ὁ ἀμαξηλάτης Βερναρδῆς, ὅστις καὶ αὐτὸς ὑπηρετεῖ τοὺς κυρίους του γογγύζων. Δι' αὐτὸ δὲ καὶ ὁ Λοβεδύ, βαρυνθεὶς τὰς ἀηδίας του, τὸν εἶχεν ἀποπέμψει εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἀφοῦ τῷ ἔδωκε σιγὰ κατεπειγούσας διαταγὰς διὰ τὴν αὔριον πρωΐαν.

Εἶχε τι τὸ πένθιμον τὸ γεῦμα αὐτό, ὅπερ ἔσχατον πάντων βεβαίως ἐγεύοντο ἐν τῷ πύργῳ Βλινύ ὁ πατὴρ καὶ ὁ υἱός. Τὸ δωμάτιον ἦτο εὐρύ, τὸ δὲ φῶς τῶν κηρίων μόλις ἐξετείνετο πέραν τῆς τραπέζης. Ὁ ἀπὸ πρωΐας πνέων ἰσχυρὸς ἄνεμος εἶχε καταστῆ ἔτι βιαιότερος τὴν ἐσπέραν, καὶ πᾶσά του πνοὴ ἐπλήρου τὸν οἶκον μυκηθμοῦ καὶ οἰμαγῆς. Τὰ ἐπιπλα ἔτριζον, αἱ ἐστίαὶ ἐβόων, καὶ ρεύματα ψυχρὰ ἐτάρασσον ἠρέμα τὰ παραπετάσματα. Ὅτε δὲ πρὸς στιγμὴν κατέπαυεν ὁ ἐξωτερικὸς θόρυβος, ἡ ἐντὸς τοῦ ἐρήμου ἐκεῖνου οἴκου κρατοῦσα βαθεῖα σιγὴ ἐνέπνεεν ἀληθῶς τρόμον.

Ἄλλως δὲ οὐδεμίαν εἶχον φαιδρότητος ἀφορμὴν πατὴρ καὶ υἱός, κ' ἐφαίνοντο ζητοῦντες παρὰ τοῦ οἴνου τὴν λείπουσαν αὐτοὺς γενναϊότητα καὶ φιλοσοφίαν. Ὁ πατὴρ ἰδίως ἐκένοῦ συνεχῶς τὸ ποτήριόν του κ' ἐπλήρου πάντοτε τὸ τοῦ Ἐκτορος.

— Ἐλα, παιδί μου, ἔλεγε μετὰ τινος πυ-

ρετώδους ἐξάψεως, ἄς πιούμεεν ἀπ' αὐτὸ τὸ Λα-
φίτ, διότι θὰ μᾶς τὸ πιοῦν αὔριον ἄλλοι. Τί νὰ
γείνη! Ἐφθάσαμεν εἰς τὴν ἄκραν τοῦ λάκκου...
ἄς πέσωμεν! Ἡ τύχη μᾶς ἐκυνήγησε πολὺ εἰς
τὰ τελευταῖα... Ἄλλ' ἐγὼ ἔχω πείραν τῶν ὑ-
ποθέσεων, καὶ θὰ πάρωμεν πάλιν ἐπάνω μας, ἀρ-
κεῖ νὰ μὲ βοηθήσῃς ὀλίγον...

— Δὲν ἔχω δυσκολίαν, ἀπήντησε σκυθρωπὸς ὁ
Ἐκτωρ. Μὴ λησμονῆς ὅμως ὅτι ἐννοῶ νὰ δι-
ατηρήσω ἐλευθερίαν ἐνεργείας, καὶ μὴ μεταχει-
ρισθῆς πλέον μαζὶ μου μερικὰ μέσα, τὰ ὁποῖα
μετεχειρίσθης σήμερον.

— Τί μνησικακος ποῦ εἶνε! ὑπέλαβεν ὁ Λο-
βεδὺ μετὰ βεβιασμένης εὐθυμίας. Καὶ δὲν ἔ-
πρεπεν, ἀνόητε, νὰ σ' ἐμποδίσω νὰ κάμῃς μίαν
τρέλλαν; Τέλος πάντων, ... ἄς ἦνε! ... ὅλα
διωρθώθησαν, χάρις εἰς τοὺς καλοὺς αὐτοὺς χω-
ροφύλακας, οἱ ὁποῖοι παρεμβήκαν ἐγκαίρως...
Αὔριον ἀφίνομεν αὐτὸν τὸν τόπον διὰ πολὺν
καιρὸν, ἂν ὄχι διὰ πάντοτε, καὶ πηγαίνομεν
νὰ δοκιμάσωμεν νέαν τύχην.

— Δὲν εἶνε δυνατόν, πατέρα, ν' ἀναβάλωμεν
τὴν ἀναχώρησίν μας ὀλίγας ἡμέρας ἢ τοῦλά-
χιστον ὀλίγας ὥρας;

— Ἀδύνατον! μόλις ἔχομεν ἀκόμη αὐτὴν
τὴν νύκτα. Εἰς κάθε βῆμά μου ἀπαντῶ τρομε-
ρὰς δυσκολίας, καὶ πανταχόθεν μὲ περικυκλοῦν
κίνδυνοι... Θὰ πάρωμεν ἀπὸ τὰς κυρίας Δυ-
χαμέλ ὅ,τι εἶνε δυνατόν. Διὰ διαφόρους αἰτίαις
ἦσαν ἤδη φοβερὰ ὠργισμένοι ἐναντίον μας, καὶ
ἡ ἀνακάλυψις τοῦ ἀντεγγράφου ἐκείνου, τὸ ὁ-
ποῖον ἐνόμιζα ὅτι εἶχε καταστραφῆ κατὰ τὴν
πυρκαϊάν, δὲν εἶνε βέβαια πρόσφορος νὰ τὰς ἐ-
ξευμενίσῃ. Ἀφ' ἐπέρου δὲ μὲ εἰδοποιοῦν ὅτι εἰς
δικαστικὸς κλητῆρ, ὁ ὁποῖος ἐφθασεν ἀπόψε εἰς
Βαβραί, θὰ προβῇ αὔριον εἰς τὴν κατάσχεσιν
τοῦ Βλινὺ καὶ τῶν ἐπίπλων τοῦ πύργου... Μὰ
τὴν πίστιν μου! πολὺ ἤθελα νὰ ἰδῶ τί μούτρα
θὰ κάμουν οἱ πιστωταὶ μου, ὅταν ἰδοῦν ὅτι
τοὺς διαφεύγει τὸ ὠραῖον αὐτὸ κτῆμα!

Ὁ Κ. Λοβεδὺ ἐγέλασε πενθίμως κ' ἐπλήρω-
σεν ἐκ νέου τὰ ποτήρια.

— Καὶ αὐτὴ ἡ τρέλλῃ ἡ Φακινέτα, ἐξηκο-
λούθησε, μὲ ἀνησυχεῖ... Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ
σοῦ εἰπῶ, Ἐκτωρ, ὅτι ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶνε ἀ-
ναμειγμένη εἰς τὰς ὑποθέσεις μου πολὺ περισ-
σότερον παρ' ὅσον δύναται τις νὰ ὑποθέσῃ!

— Τὸ γνωρίζω, καὶ μερικαὶ ἀνόητοι προ-
τάσεις τὰς ὁποίας μοῦ ἔκαμε σήμερον, ὅταν
μοῦ ἤνοιξε τὴν θύραν, δὲν φαίνονται νὰ ἦνε μό-
νον τρέλλας ἀποτέλεσμα.

— Τί τὰ θέλεις, παιδί μου! Ἦμουν κ' ἐγὼ
νέος, καὶ δι' αὐτὸ εἶμαι τόσον ἐπιεικῆς διὰ τὰ
νεανικά σου ἀμαρτήματα... Ἄλλοι πατέρες
δὲν φέρονται τοιουτοτρόπως... ἄς ἦνε! Ἡ
τρέλλῃ αὐτὴ μ' ἀνησυχεῖ. Πρέπει πάλιν κατὰ

νὰ ἔκαμε, διότι τὴν ἐζήτουν ἀπόψε νὰ τὴν
συλλάβουν. Εἶνε πολὺ ὑπουλος, ἀλλὰ πλήρης
θάρρους ἐν ἀνάγκῃ, κ' ἐπειδὴ γνωρίζει πολλὰ
πράγματα... Εὐτυχῶς ἡ τρέλλα τῆς εἶνε πα-
σίγνωστος, καὶ ἂν τῆς ἤρχετο νὰ μαρτυρήσῃ
μερικὰ γεγονότα, κανεὶς δὲν θὰ τὴν ἐπίστευε.
Τέλος πάντων, δὲν ἤλθεν ἀπόψε εἰς τὸν πύρ-
γον μὲ τὸ παιδί αὐτό, τὸ ὁποῖον λέγει ὅτι εἶνε
ιδιὸν τῆς, καὶ ἴσως ἀπηλλάγημεν. Ἄν ἐπι-
στρέψῃ αὔριον, μᾶς εἶνε ἀδιάφορον.

Καὶ ἤρχισε πάλιν νὰ γελά.

Ἄλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην γέλως τις πνι-
γόμενος ἐφάνη ἀνταποκριθεὶς, ὡς ἤχώ, εἰς τὸν
γέλωτα τοῦ τραπεζίτου, ὅπισθεν τῆς θύρας τοῦ
δωματίου. Ὁ τραπεζίτης ἤγειρε τὴν κεφαλὴν,
ἀλλ' ὑπὸ πνοὴν αἰφνίδιον τοῦ ἀνέμου ὑπέθεσεν
ὅτι ἠπατήθη ἐκ τῆς βοῆς τοῦ κλύδωνος. Ὁ δὲ
Ἐκτωρ εἶπεν εἰς αὐτὸν μετὰ τινος ἀδημονίας;

— Ἄς τὴν ἀφήσωμεν τώρα αὐτὴν τὴν γυ-
ναῖκα. ἔχομεν ἄλλας φροντίδας... Δὲν βλέπω
μὲ ποίους πόρους θὰ ξαναρχίσωμεν τὴν περι-
ουσίαν μας, ὅταν θὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν Ἀγ-
γλίαν ἢ τὸ Βέλγιον.

Ὁ παλαιὸς χρηματιστὴς ἐμειδίασεν, ἐπλή-
ρωσε τὰ ποτήρια, καὶ ἀπήντησε ῥοφῶν ἡρέμα
τὸν οἶνόν του.

— Ἐχομεν, παιδί μου, πεντακοσίας χιλιά-
δας φράγκα εἰς χαρτονομίσματα, τὰ ὁποῖα
θὰ πάρωμεν μαζὺ μας· γνωρίζεις δὲ πόσην ἐπι-
τηδειότητα ἔχω, καὶ ἡμπορεῖς νὰ ἦσαι βέβαιος
ὅτι γρήγορα θὰ διπλασιάσω τὸ ποσόν.

Ὁ Ἐκτωρ δὲν κατῴρωσε νὰ καταστείλῃ
μορφασμὸν τινα, ὡσεὶ ἐδίσταζε πῶς περὶ τῆς
ἐπιτηδειότητος τοῦ πατρὸς του. Ἀπήντησεν
οὐχ ἤττον ἐκπεπληγμένος:

— Ἐνόμιζα ὅτι μετὰ τὴν εὔρεσιν τοῦ ἀντεγ-
γράφου, δὲν ἡμπορούσαμεν πλέον νὰ ζητήσω-
μεν αὐτὸ τὸ ποσόν;

— Εἶνε ἀλήθεια, .. ἀλλὰ σήμερον μὲ ἐπε-
σχέφθη ἐκεῖνος ὁ πονηρὸς Περρέν, ὁ γενικὸς ἀντι-
πρόσωπος τῶν κυριῶν Δυχαμέλ, καὶ μὲ εἶπεν
ὅτι αἱ πελάτιδες του, ἐξ ἀγαθότητος πρὸς στε-
νὸν συγγενῆ των, συγκατένευσον νὰ μ' ἀφήσουν
τὸ συμφωνηθὲν ποσόν, μὲ τὴν συμφωνίαν ὅμως
νὰ μὴ γείνη ἡ μονομαχία σου μὲ τὸν Νοέλ
Λετελιέ, καὶ ν' ἀναχωρήσωμεν καὶ οἱ δύο τὸ
ταχύτερον διὰ τὸ ἐξωτερικόν. Ἐπειδὴ δὲ τὴν
στιγμὴν ἐκείνην ἀκριβῶς ἦσαν εἰς τὴν συνέν-
τευξιν, ἐννοεῖς ποῖαν φοβεράν ἀγωνίαν εἶχα,
ἕως οὗ ἤλθαν καὶ μοῦ ἀνήγγειλαν ὅτι ἡ μονο-
μαχία ἀπέτυχε, χάρις εἰς τὴν παρέμβασιν τῆς
χωροφυλακῆς. Τότε ὁ Περρέν μοῦ ἐδήλωσεν, ὅτι
ἡ συμφωνία μας ἔμενε πάντοτε συμφωνία, ἂν
ἴδεχόμην.

— Καὶ τὰς ἔβαλες εἰς τὸ χέρι, τὰς πεντακο-
σίας;

— "Όχι δυστυχώς. 'Ο Πεβρέν εἶνε δύσπιστος· δὲν μοῦ ἔφερε τὸ ποσὸν καὶ ζητεῖ ἐγγυήσεις.

'Εννοεῖς, ὅτι αἱ ἀγαπηταὶ μας συγγενεῖς, μ' ὄλην τὴν ὑποκριτικὴν φιλοστοργίαν των, δὲν κάνουν αὐτὴν τὴν θυσίαν μόνον διὰ τὰ μαῦρά μας μάτια. 'Εν πρώτοις θέλουν ν' ἀπαλλαγθοῦν ἀπὸ ἡμᾶς· ἔπειτα θέλουν ν' ἀσφαλίσθωσιν ὅτι δὲν θὰ ξαναρχίσῃ πάλιν ἡ μονομαχία σου μετὸν Νοέλ. 'Ιδοὺ λοιπὸν τί ἐσυμφωνήσαμεν μετὸν Πεβρέν. Αὔριον τὸ πρωῒ σὺ καὶ ἐγὼ θ' ἀναβοῦμεν εἰς τὸ μικρὸ ἀμάξι μετὰ τὰ πράγματά μας καὶ θὰ ἡμεθα εἰς τὰς ἐξ εἰς Βωβραί· ἀπὸ ἐκεῖ θὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸ Κλαμεσύ, ὅπου θὰ πάρωμεν, τὸν σιδηρόδρομον. Τὴν αὐτὴν ὥραν ὁ Πεβρέν θὰ εἶνε εἰς τὸ γραφεῖόν του καὶ ὅταν θὰ περάσωμεν, θὰ μᾶς ἐγχειρίσῃ τὸ ποσόν. Δὲν ὑπῆρξε τρόπος νὰ παραιτηθῇ αὐτῶν τῶν ὄρων καὶ ἀναγκάσθῃ νὰ τοὺς παραδεχθῶ. "Εδῶκα λοιπὸν εἰς τὸν Βερναρδῆν τὰς ἀναγκαῖας διαταγὰς, καὶ εἰς τὰς πέντε αὔριον, μολονότι δὲν εἶνε ἡμέρα ἀκόμη, θ' ἀναχωρήσωμεν. Κύτταξε νὰ ἦσαι ἔτοιμος, διὰ νὰ ἐκτελέσωμεν ἀκριβῶς τοὺς ὄρους τοῦ προγράμματος.

'Ο Κ. Λοβεδὺ ἀνέμενε νὰ ἴδῃ τὸν υἱὸν του μεγάλην ἐκδηλοῦντα χαρὰν ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκίῳ εὐτυχίᾳ, ἣτις ἐπῆρχετο ἐν μέσῳ τῶν συμφορῶν των. Κατεπλάγη δὲ βλέπων αὐτὸν ἀπαθῆ.

— Αὔριον εἰς τὰς ἐξ τὸ πρωῒ, εἶπεν ἀποφασιστικῶς ὁ νέος, δὲν θὰ ἠμπορέσω νὰ εἶμαι μαζὴ σου εἰς τὴν Βωβραί· διότι εἰς τὰς ὀκτῶ θὰ εἶμαι εἰς τὸν Πράσινον Σταυρὸν, ὅπου μονομαχῶ μετὸν Νοέλ.

— Τί λέγεις, παιδί μου; ἐφώνησε κατὰ-πληκτος ὁ τραπεζίτης. Αὐτὴ ἡ ἀνόητος φιλοτιμία δὲν ἱκανοποιήθη ἀκόμη; Ἡ μονομαχία αὐτὴ ἐμποδίσθη σήμερον ἀπὸ περιστάσιν ἀνεξάρτητον τῆς θελήσεως καὶ τοῦ ἐνός καὶ τοῦ ἄλλου... τί περισσότερον θέλεις; Παραιτήσου, "Εκτορ, αὐτῆς τῆς ἐπιχειρήσεως, ἡ ὁποία θὰ ἔχῃ ὀλεθρίας συνεπειὰς καὶ διὰ σέ καὶ δι' ἐμέ.

— Μὲ συγχωρεῖς, ἀλλὰ δὲν ἠμπορῶ νὰ παραιτηθῶ. Εἶμαι κ' ἐγὼ ἀνὴρ, κ' ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ἀκούω τὰς ἐμπνεύσεις μου, καθὼς σὺ τὰς ἰδικὰς σου. "Εως τώρα με μετεχειρίσθης ὡς ὅμοιον κ' ἐφάνης ἐπιεικῆς πρὸς τὰς παρεκτροπὰς μου. Καὶ ἐγὼ ἐπίσης δὲν ἠθέλησα νὰ ρίψω περιέργον βλέμμα εἰς τὸ παρελθὸν ἢ τὸ παρὸν σου, φοβούμενος μήπως εὐρῶ... πράγματα ἀξιοκατάκριτα κατὰ τὰς ἰδικὰς μου ιδέας. "Ας ἐξακολουθήσῃ, παρακαλῶ, αὐτὴ ἡ ἀνακωχή. Εἰς τὴν ἡλικίαν σου προτιμᾶται ἡ περιουσία τῆς ἐκδικήσεως· εἰς τὴν ἡλικίαν μου συμβαίνει τὸ ἐναντίον. Τὸ μίσός μου κατὰ τοῦ Νοέλ κατῆνθησε τόσον, ὥστε θὰ τοῦ θυσιάσω τὰ πάντα.

Θέλω νὰ τὸν φονεύσω καὶ θὰ τὸν φονεύσω, ἔστω καὶ ἂν ὁλος ὁ κόσμος ἐξεγερθῇ ἐναντίον μας.

— Ἀλλὰ, δυστυχισμένο παιδί, ἡ ἐπιμονή σου θὰ φέρῃ τὴν καταστροφὴν μας.

— Τὴν καταστροφὴν, ἔστω· ἀλλὰ θὰ ἐκδικηθῶ.

'Ο Κ. Λοβεδὺ μετεχειρίσθη τὰ ἰσχυρότατα τῶν ἐπιχειρημάτων ἵνα τὸν μεταπεισῃ. Μὴ ἔχων πλέον τὸ δικαίωμα νὰ διατάσῃ μηδὲ κἂν νὰ συμβουλευῇ, κατέβη μέχρι παρακλήσεων· ἀλλ' ὁ "Εκτωρ ἔμεινεν ἀνένδοτος καὶ ὁ τραπεζίτης ἠναγκάσθη τέλος νὰ παύσῃ τὰς ἀνωφελεῖς ἱκεσίας του.

Κατὰ τὸν διάλογον τοῦτον ἐξηκολούθει ἔξω ἡ θύελλα, καὶ ὁ ἀνεμος ἐφάνετο ἐνίοτε θέλων ν' ἀνασπᾶσῃ πρῆρξιν τὴν οἰκίαν.

Συγχρόνως δὲ οἱ παράδοξοι ἐκείνοι θόρυβοι, οὓς εἶχεν ἤδη ἀκούσει ὁ Λοβεδὺ, ἐπανελαμβάνοντο πότε μὲν ἀνωθεν αὐτοῦ, πότε δὲ κάτωθεν, καὶ πότε πρὸ τῆς θύρας αὐτῆς τοῦ δωματίου. Ἐνόμιζε τις ὅτι ἐπιπλα ἐσύροντο, μετετοπιζόντο καὶ ἐπεσωρεύοντο... βήματα ἠκούοντο κατεσπυσμένα, καὶ φθόγγοι ἐνίοτε φωνῆς ἀνθρωπίνης, καὶ γέλωτες. Ἀλλ' ὁ οἰκοδεσπότης ἐξελάμβανε πάντα ταῦτα ὡς ἀποτελέσματα τῆς βοῆς τοῦ ἀνέμου, εἰσπνέοντος ἴσως δι' ἀνοικτοῦ τινος παραθύρου, καὶ οὐδόλως προσεῖχε.

Μετὰ μακρὰν σιωπὴν, καθ' ἣν ὁ "Εκτωρ εἶχεν ἀνάψῃ σιγάρον, ὁ Λοβεδὺ ἀνένηψεν ἀπὸ τῶν σκέψεών του, καὶ εἶπεν αἴφνης εὐθύμως:

— Αἱ... δὲν πρέπει κανεὶς νὰ τὰ βλέπῃ ὅλα μαῦρα! "Ας πιοῦμεν, "Εκτορ, ὀλίγον παλαιὸν Κονιάκ, καὶ ἄς σκεφθοῦμεν μήπως εἶνε δυνατόν νὰ συμβιβασθῇ τὸ πρᾶγμα πρὸς κοινὴν καὶ τῶν δύο εὐχαρίστησιν.

"Ελαβε δὲ φιάλην ἀπὸ τῆς τραπέζης κ' ἐπλήρωσεν οἰνοπνεύματος μικρὸν ποτήριον, ὅπερ ὁ νέος ἐκένωσεν αὐτομάτως.

— "Ας εἶνε! ἀπήντησεν ὁ "Εκτωρ· τί ἔχεις νὰ προτείνης;

— Μίαν ἀθήσαν ἀστείότητα, ἡ ὁποία θὰ συμβιάσῃ τὰ πάντα. "Ακουσε. Ἡ συνέντευξις σου εἰς τὸν Πράσινον Σταυρὸν εἶνε διὰ τὰς ὀκτώ, αἱ;

— Μάλιστα.

— Λοιπόν... ἠμπορεῖς ἐξαίρετα νὰ ἔλθῃς εἰς τὰς ἐξ μαζὴ μου εἰς τὴν Βωβραί. Θὰ σέ ἴδωσιν εἰς τὸ ἀμάξι, θὰ πεισθοῦν ὅτι φεύγομεν μαζή, καὶ δὲν θὰ διστάσωσιν νὰ μᾶς δώσωσιν τὸ συμφωνηθὲν ποσόν. Πῶς δὲ σ' ἐμποδίζει, ἅμα ἐξέλθωμεν τῆς πόλεως, νὰ πηδήσῃς κάτω καὶ νὰ τρέξῃς εἰς τὴν συνέντευξίν σου; "Εχεις πόδια γερά, καὶ ἡ ὁδοπορία αὐτὴ θὰ εἶνε διὰ σέ ἀπλοῦς περίπατος. "Επειτα, ὅταν τελειώσῃς μετὸν Νοέλ, ὁ ὁποῖός σου εἶνε τόσον μισητός, ἔρ-

χεσαι και μ' εύρισκεις εις τὸ Κλαμεσύ, ὅπου θὰ σέ περιμένω.

"Ὅσον και ἂν ἦτο διεφθαρμένος ὁ "Ἐκτωρ, ἢ πρότασις αὐτῆ τῷ ἐπροξένησε βαθυτάτην βδελυγμίαν.

— Δὲν εἶμαι, πατέρα, ἀπήντησε, πολὺ ἀκριβολόγος εις τὴν ἠθικὴν, τὸ γνωρίζεις, ἀλλὰ δὲν εἶμαι καὶ ὑποκριτὴς ἐπίσης, καὶ ὅταν κάμω καμμίαν κακοήθειαν, ἐννοῶ νὰ ὑποστῶ γενναίως τὰς συνεπείας. Αὐτὸ ὅμως τὸ ὅποιον μοῦ προτείνεις εἶνε καθαρὰ λωποδυσία...

Ὁ πρῶν χρηματιστὴς ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Αὐτὰ εἶνε λόγια, "Ἐκτωρ, ἀπήντησε περιφρονητικῶς, καὶ μολονότι ἔχεις τὴν ἀξίωσιν ὅτι εἶσαι ἀνὴρ, ὁμιλεῖς ὡς παιδίον. "Ὅταν ἀποκτήσης ὀλίγον περισσοτέραν πείραν τῆς ζωῆς καὶ τῶν πραγμάτων, θὰ μάθης ὅτι διὰ νὰ ἐπιτύχη κανεὶς δὲν πρέπει νὰ παραεξετάζη τὰ μέσα, καὶ δὲν πρέπει ἰδίως νὰ διδῆ ἀσχημα ὀνόματα εις πράγματα πολὺ χρήσιμα καὶ πολὺ ἀναγκαῖα... "Ἐπειτα, ἂν ἔχῃς εις τὸν νοῦν σου συ κανένα ἄλλον τρόπον, λέγε τον.

— Οὔτε ἔχω, οὔτε ζητῶ, ἀπήντησε νωθρῶς ὁ "Ἐκτωρ. "Ἐπειτα, τί νὰ σέ εἰπῶ... μία κακοήθεια περισσότερον ἢ ὀλιγώτερον εις τὴν ζωὴν αὐτὴν τὴν ὁποίαν ζῶμεν τόρα πρό τινος καιροῦ μὲ πανουργίας καὶ τεχνάσματα... ἀδιάφορον! Ἄρκει νὰ κορέσω τὸ μῖσός μου, καὶ συγκατανεύω εις ὅλα.

— "Α! δόξα τῷ θεῷ! "Ἡμην βέβαιος ὅτι θὰ συνεννοούμεθα ἐπὶ τέλους.

Γενομένης οὕτω τῆς συμφωνίας, ὁ Λοβεδὺ ἐξέθηκε τὰ σχέδιά του πρὸς ἀσφαλῆ καὶ ταχὺν διπλασιασμόν τοῦ ποσοῦ, ὅπερ ἔμελλον νὰ λάβωσι τὴν ἐπαύριον. Ὁ "Ἐκτωρ μόλις τὸν ἤκουε, καὶ ἀπήντα διὰ μονοσυλλάβων. Ἴσως ἀνεπὸλει τὰ καθ' ἑαυτόν, ὁ δὲ Λοβεδὺ προσεπάθει νὰ τὸν διασκεδάσῃ, ἀναπτύσσων αὐτῷ τὰς λαμπροτέρας τῶν ὑποσχέσεων. Ἐπὶ τούτῳ δὲ βεβαίως καὶ τῷ ἐκίρνα ἀδιακόπως κονιάκ, ὅπερ ἔπινεν ἐκεῖνος, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοῇ. Οὕτω δὲ βαθμῆδόν οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ "Ἐκτορος ἀπέβαλον πᾶσαν ἔκφρασιν νοσημοσύνης καὶ τὰ βλέφαρά του ἐθάρυναν.

Πολλοὶ οὕτω παρῆλθον ὄραϊ, καὶ ἤγγιζεν ἤδη τὸ μεσονύκτιον. Ὁ "Ἐκτωρ ἀφῆκε τέλος νὰ πῆσῃ ἀπὸ τῶν χειλέων του τὸ σβεσθὲν σιγᾶρον, καὶ ἀπεκοιμήθη ἐπὶ τοῦ κλιντήρος. Ὁ πατήρ του εὐχαριστήθη ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος αὐτοῦ διότι πολὺ ἐπεθύμει νὰ ἔχῃ ὑπὸ τὰ βλέμματά του τὸν ἰδιότροπον καὶ πείσμονα ἐκεῖνον νέον, ὅστις ἦτο ικανὸς νὰ τοῦ διαφύγῃ καὶ τὴν τελευταίαν στικμὴν. Τὸν μετέφερε προσεκτικῶς εις τὸ ἀνάκλιντρον, χωρὶς νὰ τὸν ἐξυπνήσῃ, καὶ ἐνόμισε πλέον ἀσφαλῆ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σχεδίου του.

Διανοεῖτο δὲ καὶ αὐτὸς νὰ πῆσῃ διὰ τινὰς ὄρας εις τὴν κλινὴν του, ὅτε οἱ θόρυβοι, τοὺς ὁποίους εἶχεν ἀκούσει καὶ ἀπέδωκεν εις τὴν βοήν τοῦ ἀνέμου, ἐφάνησαν πλησιάζοντες. Αἶφνης ἡ θύρα ἠνοιχθῆ, καὶ ἀστραπή τις ἔλαμψεν ἐν τῷ παρακειμένῳ προθαλάμῳ. Γυνή τις, κρατοῦσα παιδίον εις τὰς ἀγκάλας τῆς, εἰσῆλθεν ἀποτόμως καὶ ἔσπευσε νὰ κλείσῃ τὴν θύραν. Ἦτο ἡ Φακινέτα καὶ ὁ υἱὸς τῆς.

Ἡ παράφρων ἐφάνητο κατάκοπος, ἦτο δὲ περιπορφυρος καὶ κάθιδρος. Οὐχ ἦττον, καίτοι περιεπτύσσετο τὸν πρῶν Ζωζόν, κοιμώμενον τὸν βαρὺν ὕπνον τῆς παιδικῆς ἡλικίας, εἶχε τὴν πονηρὰν ἐκείνην καὶ ὕπουλον ἔκφρασιν, ἣτις ἦτο πάντοτε παρ' αὐτῇ κακὸς οἰωνός. Ἐχαιρέτισε τὸν υἱὸν καὶ τὸν πατέρα δι' ἐνὸς τῶν συνήθων αὐτῇ καυχασμῶν, καὶ εἶπε:

— Καλησπέρα, Ραῦμόνδε! Δὲν μ' ἐπερίμενες; Ἦλθα νὰ περάσωμεν τὴν βραδυὰ ἔτσι μεταξὺ μας, οἰκογενειακῶς. Τί καλά... νὰ μὴ χωρισθῶμεν πλέον, νὰ ἔμεθα ὅλοι μαζὴ καὶ ἀγαπημένοι... αἶ; Ἐπειτα... ζεῦρεις... ἢ φωτιά τὰ καθαρίζει ὅλα...

Ἡ ἀπροσδόκητος ἐμφάνισις τῆς παράφρονος καὶ οἱ παράδοξοι λόγοι τῆς προὔξενησαν ἀορίστον τινα φόβον εις τὸν Λοβεδὺ. Ἄλλ' ἵνα ἐννοηθῶσι τὰ ἐπόμενα, ἀνάγκη νὰ διηγηθῶμεν τί ἔγεινεν ἡ Φακινέτα, ἀφ' ἧς κατέλιπε τὸ Κτῆμα τοῦ Κρεμασμένου.

(Ἔπεται συνέχεια).

ΟΙ ΔΗΜΟΤΙΚΟΙ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ ΤΩΝ ΚΑΘ' ΗΜΑΣ ΕΛΛΗΝΩΝ

(ὑπὸ Ἑρνέστου Κουρτίου)

Ὡς τῶν ἀνθρώπων καθ' ἕκαστον διαγιγνώσκωμεν τὸ ἦθος καὶ τὴν φύσιν ἐν φ' τρόπῳ χαιρετίζουσιν ἀλλήλους, οὕτω καὶ τῶν ἐθνῶν καὶ τῶν φύλων αἱ ἐπιχώριοι προσαγορεύσεις ἔχουσι τι διδακτικώτατον, διότι, ὡς αἱ παροιμίαι, ἀποκαλύπτουσι καὶ αὐταὶ μυρίους τύπους τοῦ δημοτικοῦ αἰσθημάτων καὶ παντοειδεῖς περὶ βίου κοινὰς θεωρίας. Ἐὰν τώρα ἐν τοῖς χαιρετισμοῖς τῶν καθ' ἡμᾶς Ἑλλήνων ἀνεύρωμεν ἀπαραινῶριστόν τινα σφραγίδα ἰδιορρυθμοῦ δημοτικοῦ φρονήματος καὶ καταπληκτικὴν παικιλίαν ἀχώριστον ἀπὸ τῆς ἀφελούς ἀπλότητος, ἐὰν ἀνεύρωμεν ἐνδόμυχόν τινα τῆς καρδίας ἀνάγκην νὰ καθαριάσῃ μὲν διὰ φιλίας προσαγορεύσεως ἅπαντα τὰ συμβεβηκότα τοῦ βίου, νὰ ἀποσοβῇ δὲ ἀπὸ συγγενῶν καὶ φίλων πάντα κίνδυνον ἀπειλοῦντα καὶ νὰ προπέμπῃ τούτους